

Řešení případu XV

A

1.	a)	☐
	b)	☐
2.	a)	☐
	b)	☐
3.	a)	☒
	b)	☐
4.	a)	☐
	b)	☒
5.	a)	☐
	b)	☐

B

1. Kvalifikační problém je v tuzemsku řešen pouze doktrínou. Zásada lex fori je převládající přístup ke kvalifikaci, poněvadž poskytuje největší míru jistoty (soud zná dobře svůj právní řád, existuje zde vnější harmonie právního řešení otázky). Mezinárodní smlouva může stanovit jiný způsob kvalifikace či určení kvalifikačního statutu (tzv. smluvní kvalifikace), pak tato kvalifikace má přednost (čl. 10 Ústavy). Z nástrojů komunitárního práva plyne autonomie, tzv. evropská kvalifikace, která vyplývá z judikatury ESD.
2. Výrok není správný. Úprava v § 36 MPSaP je úpravou tzv. pasivního veřejného pořádku, který připadá v úvahu v rámci používání kolizních norem; po určení práva rozhodného na základě kolizní normy dochází ke zhodnocení účinků cizího práva z pohledu tuzemského veřejného pořádku a eventuálnímu odmítnutí použití cizího práva. Aktivní formu veřejného pořádku představují tzv. nutně použitelné normy, které se zohledňují před nalezením práva rozhodného.
3. Ne toto řešení v MPSaP upraveno není, jedná se o tzv. materiální platnost, institut, který tuzemské úpravě není znám. Řešení vychází pouze z § 4 MPSaP se zásadou jednotného statutu platnosti a účinků právního úkonu s výjimkou pro formu, kde je v subsidiární normě (část věty za středníkem v § 4). Materiální platnost je institut vlastní Římské úmluvě o právu rozhodném pro závazky ze smluv (čl. 8); v podmínkách českého práva by bylo možno zvážit, zda se neodchýlí od zásady jednotného statutu platnosti a účinků s ohledem na rozumné uspořádání vztahu (§ 4 in ante MPSaP), jež by mohlo spočívat například v tom, že v místě sídla strany probíhalo plnění závazku apod.
4. Zásadně tento výrok neplatí. Cizí normy můžeme používat jako právo, jen pokud na ně tuzemská kolizní norma (legis fori) odkáže, pak bychom s takovou normou zacházeli jako s normou, musela by být aplikována ex offio; muselo by se však jednat o normu, která by měla povahu nutně použitelné normy (obzvláště intenzivní ochrana veřejného zájmu). Pokud se jedná o normu třetího státu (tj. ne legis fori či legis causae), zohledňujeme takovou normu jako faktum, na základě návrhu stran(y), která(lé) musí její obsah dokázat.

C

Toto řešení je zčásti pravdivé, zčásti nikoliv.

- A. Pro rozhodnutí vydaná soudem členského státu EU jde o výrok pravdivý. Uznání je automatické (s možností nesplnění podmínek uznání incidenčně namítat), řízení o vykonatelnosti je obligatorní pro všechny typy rozhodnutí. Úprava je provedena v čl. 32 a násl. nařízení Rady ES č. 44/2001 a v § 68a a násl. MPSaP.

- B. Pro rozhodnutí vydaná soudem nečlenského státu EU nejde o výrok pravdivý; ve věcech manželských a určení rodičovství se koná samostatné řízení o uznání před Nejvyšším soudem; avšak u žádného typu rozhodnutí se nekoná řízení o vykonatelnosti. Úprava je provedena § 63 a násl. MPSaP.

D.

I.

1. Jedná se o platnou rozhodčí doložku pro rozhodčí řízení ad hoc dle § 2 odst. 1 až 3 a § 13 odst. 3 a contrario, resp. dle čl. IV odst. 1 písm. b) EÚOA, jde o rozhodčí doložku (subjektivně) omezenou – vztahuje se pouze na spory z plnění –, lex loci arbitri je české právo (odkaz na Brno). K hodnocení platnosti volby viz bod 2. Spor o platnost odstoupení je nearbitrabilní, poněvadž se nejedná o spor týkající se plnění; nic na tom nemění ani § 2 odst. 4 ZRŘ.
2. Právo rozhodné hmotné bude podle volby strana právo francouzské – volba je v souladu s § 37 odst. 1 a 2 ZRŘ a čl. VII odst. 1 EÚOA. Pokud jde o volbu procesního práva, mám za to, že jde o ujednání platné, neboť strany výslovně uvedly „rozhodci budou postupovat v řízení“, což odpovídá textu dispozice v § 19 odst. 1 ZRŘ, nezvolily francouzské procesní právo jako celek. Tato textace však není vhodná s ohledem na možnost jiného výkladu a neurčitost toho, co všechno jsou pravidla postupu v řízení.
3. Procesní způsobilost stran se řídí lex patriae, případně legis loci arbitri (českým právem), tato otázka není výslovně upravena, ale lze se opřít o použití § 49 MPSaP v souladu s doktrínou lex fori, jak vyplývá mj. z § 36 odst. 1 MPSaP či čl. V odst. 1 písm. d) či e) NÚ.
4. Výkon nálezů v ČR bude regulován ustanoveními EÚOA, neboť jsou splněna kritéria její působnosti dle čl. I (rozhodčí doložku uzavřel Čech a Francouz); konkrétní procedura je pak obsažena v ZRŘ a OSŘ. Pokud by měl být vykonán **na území Francie**, jednalo by se podle čl. I NÚ o cizí rozhodčí nález a postupovalo by se podle úpravy, jak je zkombinována pravidly v NÚ a EÚOA; konkrétní procedura je pak obsažena ve francouzské procesní úpravě (N-CPC).

II.

5. Rozhodčí nález se vydává při rozhodnutí ve věci samé a, tam, kde o to strany požádají, při vydávání smíru ve formě rozhodčího nálezů – § 23 písm. a) a § 24 odst. 2 ZRŘ. V ostatních případech – zpětvzetí, nesplnění podmínek řízení, uzavření smíru bez žádosti o vydání rozhodčího nálezů tec. se vydává usnesení – § 23 písm. b) ZRŘ.
6. Tento výrok je zčásti platný. ZRŘ má částečnou úpravu svých zásad v § 18 a násl. ZRŘ. Pokud některé zásady chybějí, lze je dovozovat **přiměřeným** použitím OSŘ; zásady OSŘ tak musejí být slučitelné s účelem a povahou rozhodčího řízení. Ustanovení § 30 ZRŘ totiž nepožaduje OSŘ použít subsidiárně.
7. Ta strana, proti níž je nález uplatňován – návětí čl. V odst. 1 NÚ.
8. Za podmínky, které stanoví čl. IX EÚ OA; Rakousko je smluvní stát stejně jako ČR a tato úmluva upravuje i zrušení cizího rozhodčího nálezů.